

**வாழியின்
சட்டம்**

வாழையின் சட்டம்

ருஷ்ய நாடோடிக் கதை

மி. புலாத்தோவ்

சொன்னபடி

ஒரே

ஒரு ஊரிலே அண்ணன் தம்பிகள் மூன்று பேர் இருந்தார்கள். மூத்தவர்கள் இருவரும் கெட்டிக்காரர்கள். மூன்றாமவன் யெமேல்யா அசடன். ஒரு தடவை அண்ணன் மார் தொலைவில் இருந்த பட்டணத்துக்குச் சந்தைக்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள்.

“இதோ பார், யெமேல்யா, சோம்பல் அடிக்காதே, அடுப்புப் பரணில் படுத்துக் கிடக்காதே. மதனிமார் சொற்படி நட. புதிய செருப்பு ஜோடியும் அங்கியும் சிவப்புத் தொப்பியும் உனக்குப் பரிசாக வாங்கி வருவோம்” என்று யெமேல்யாவிடம் சொன்னார்கள்.

“ஆகட்டும், சொற்படி செய்கிறேன்!” என்றான் யெமேல்யா.

சகோதரர்கள் விடை பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

கொஞ்ச நேரம் கழிந்ததும் மதனிகள் யெமேல்யாவிடம், “இந்தா யெமேல்யா, ஆற்றுக்குப் போய்த் தண்ணீர் கொண்டுவா. வீட்டில் தண்ணீர் இல்லை” என்று சொன்னார்கள்.

யெமேல்யாவோ அடுப்புப் பரணில் இருந்தபடியே, “எனக்கு இஷ்டமில்லை” என்றான்.

“இஷ்டமில்லையாவது ஒன்றாவது? எங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்வதாக வாக்குக் கொடுத்தது யார்?” என்று இரைந்தார்கள் மதனிமார்.

“சரி, ஆகட்டும்!”

யெமேல்யா அடுப்புப் பரணிலிருந்து இறங்கினான், மரவுரிச் செருப்பை மாட்டிக் கொண்டான், கோட்டைப் போட்டுக்கொண்டான், இடுப்பு வாரில் கோடரியைச் செருகிக்கொண்டான், வாளிகளைக் காவடியில் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு கிளம்பினான்.

மலைச் சரிவில் இறங்கி ஆற்றுக்குப் போனான். ஆற்றின் மேல் பனிப்பாளம் மூடியிருந்தது. நீர் மொள்ளுவதற்காக வெட்டியிருந்த குழிமேலும் பனி படிந்திருந்தது. யெமேல்யா அதைக் கோடரியால் சுரண்டி அப்புறப்படுத்தினான். அப்போது பார்க்

கிறானே, ஒரு பெரிய வாளை மீன் நீந்தி வந்தது. சட்டென்று குழிக்குள் கையை விட்டு, வாளையின் வாலைப் பிடித்து நீரிலிருந்து வெளியே இழுத்துப் போட்டான்.

போட்டதுமே வாளை மனிதன் போலப் பேசிற்று:

“அசடே, எதற்காக என்னைப் பிடித்தாய்?” என்றது.

“எதற்காகவா? உன்னை மதனிகளிடம் கொண்டு கொடுப்பேன். அவர்கள் மீன் குழம்பு வைப்பார்கள், நான் வயிறரச் சாப்பிடுவேன்.”

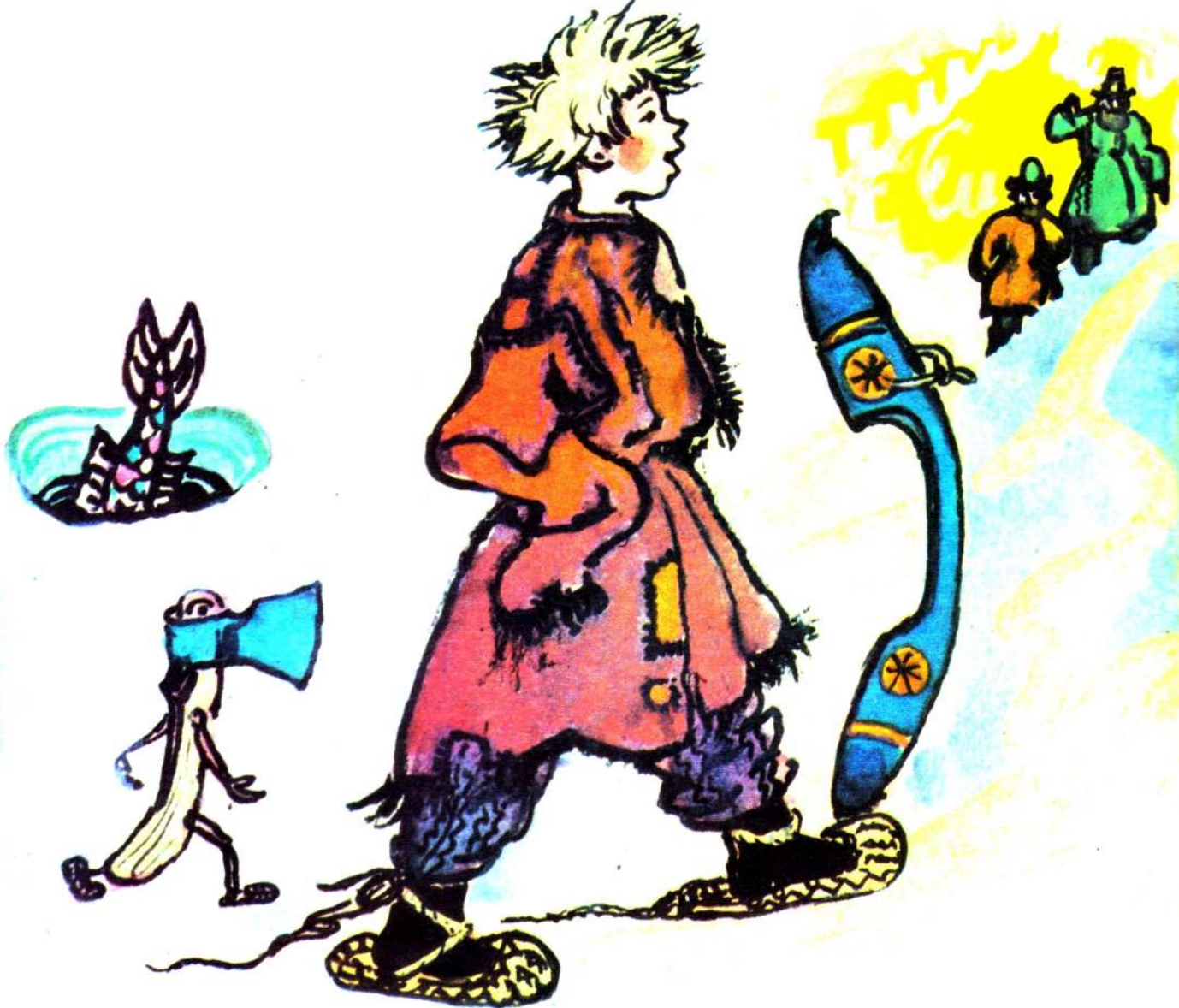
மீன் அவனைக் கெஞ்சத் தொடங்கியது:

“என்னைக் கொல்லாதே யெமேல்யா, நீரில் விட்டுவிடு. இதற்குக் கைம்மாறாக உன்னைப் பணக்காரன் ஆக்குகிறேன்” என்று சொல்லிற்று.

“வேண்டாம். உன் பணம் இல்லாமலே பிழைத்துக் கொள்வேன்” என்றான் யெமேல்யா.

“அப்படியானால் நீ சொன்னது எல்லாம் நடக்கும்படிச் செய்கிறேன். ‘வாளையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம்’ என்று நீ சொன்னால் போதும். நீ வேண்டியதெல்லாம் நிறைவேறும்” என்று சொல்லியது மீன்.

“ஆ, இது அருமையான விஷயம்!” என்று சொல்லி மீனை ஆற்றுக்குள் விட்டான் யெமேல்யா.

“வாளையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம். வாளிகளா, நிறைய நீர் மொண்டுகொண்டு நீங்களே வீட்டுக்கு நடந்து போங்கள்!” என்று ஆணையிட்டான்.

அவன் இப்படிச் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் வாளிகள் தாங்களே தண்ணீர் நிரப்பிக் கொண்டு மலையேறத் தொடங்கின. வாத்துக்கள் போல ஆடி ஆடி நடந்தன. யெமேல்யா வாய்க்குள்ளாகச் சிரித்துக்கொண்டு அவற்றின் பின்னே போனான்.

ஊர்க்காரர்கள் இதைப் பார்த்து மூக்கில் விரலை வைத்தார்கள். முற்றங்களிலிருந்தும் வீடுகளுக்கு உள்ளிருந்தும் ஓடிவந்தார்கள்.

“பாருங்களேன்! யெமேல்யா என்ன தந்திரம் பண்ணிவிட்டான் பாருங்களேன்! அவனுடைய வாளிகள் தாங்களே நடக்கின்றன. ஒரு தடவைகூட இடறவில்லை, ஒரு துளி தண்ணீர்கூடச் சிந்தவில்லை!”

“யெமேல்யாவாவது அசடாவது! எப்பேர்ப்பட்ட தந்திரக்காரன் பார்! வாளிகளை நடக்க வைத்து விட்டானே!” என்று மதனிமார் கிகிகிசுத்தார்கள்.

வீடு சேர்ந்ததும் வாளிகள் படிகளில் ஏறி, ஒரு துளிகூடச் சிந்தாமல் தாங்களே விசிப்பலகை மேல் நின்றுகொண்டன.

யெமேல்யா கோட்டையும் செருப்புக்களையும் கழற்றினான், அடுப்புப் பரண் மேல் ஏறிக்கொண்டான்.

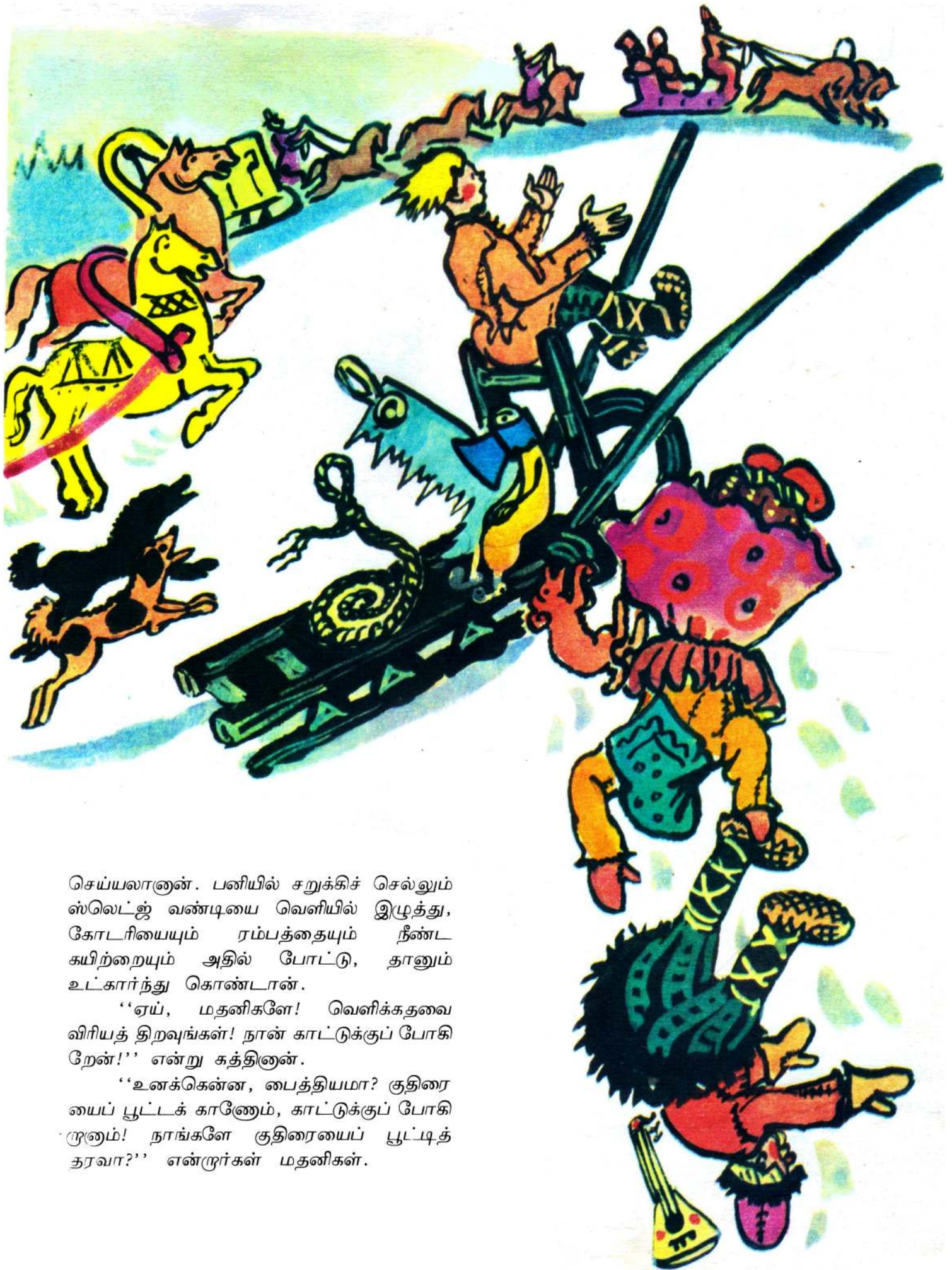
“இந்தாருங்கள், மதனிகளே! அடுப்பு குளிர்ந்து போய் விட்டதே, குடே காணோமே!” என்றான்.

“மூட்டவில்லை, அதனால்தான் சூடில்லை. காட்டுக்குப் போய் விறகு வெட்டிக் கொண்டுவா, மூட்டுகிறோம்” என்றார்கள் மதனிகள்.

“எனக்கு இஷ்டமில்லை!”

“அப்படியா, மறுபடி அதே பல்லவி தானா? நல்லது, உனக்குப் பரிசுகளும் கிடைக்காது, அடுப்புப் பரணும் கதகதக்காது, போ!”

வேறு வழியில்லை. யெமேல்யா அடுப்புப் பரணிலிருந்து இறங்கினான், கோட்டையும் ஜோடுகளையும் மாட்டிக்கொண்டான், முற்றத்துக்குப் போய் ஏற்பாடுகள்

செய்யலானான். பனியில் சறுக்கிச் செல்லும் ஸ்லெட்ஜ் வண்டியை வெளியில் இழுத்து, கோடரியையும் ரம்பத்தையும் நீண்ட கயிற்றையும் அதில் போட்டு, தானும் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“ஏய், மதனிகளே! வெளிக்கதவை விரியத் திறவுங்கள்! நான் காட்டுக்குப் போகிறேன்!” என்று கத்தினான்.

“உனக்கென்ன, பைத்தியமா? குதிரையைப் பூட்டக் காணோம், காட்டுக்குப் போகிறோமாம்! நாங்களே குதிரையைப் பூட்டித் தரவா?” என்றார்கள் மதனிகள்.

“குதிரையை ஓட வைப்பானேன்? எனக்கு அதன்மேல் இரக்கமாக இருக்கிறது. குதிரை இல்லாமலே சமாளித்துக் கொள் வேன். வெளிக்கதவைத் திறவுங்கள்!” என்று சொன்னான் யெமேல்யா.

மதனிகளுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். இருந்தாலும் கதவைத் திறந்தார்கள். யெமேல்யா மெதுவாகக் குசுகுசுத்தான்:

“வானையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம். ஸ்லெட்ஜே, காட்டுக்குப் பாய்ந்து போ!”

அவ்வளவுதான், யாரோ சாட்டையால் அடித்து விரட்டியது போல ஸ்லெட்ஜ் பாய்ந்து ஓடியது. அதற்கு அடியில் வெண்பனி கரகரத்தது.

பட்டியையும் கிராமத்தையும் கடந்து விரைந்தது ஸ்லெட்ஜ். அதன் நுகத்தடிகளைச் சேர்த்துக்கட்ட யெமேல்யா மறந்துவிட்டபடியால் அவை இரண்டு பக்கத்திலும், மேலும் கீழும் அசைந்து ஆடின.

அன்றைக்கு ஊரிலே திருநாள். ஆகையால் எங்கும் ஜனங்கள் நெரிந்தார்கள்.

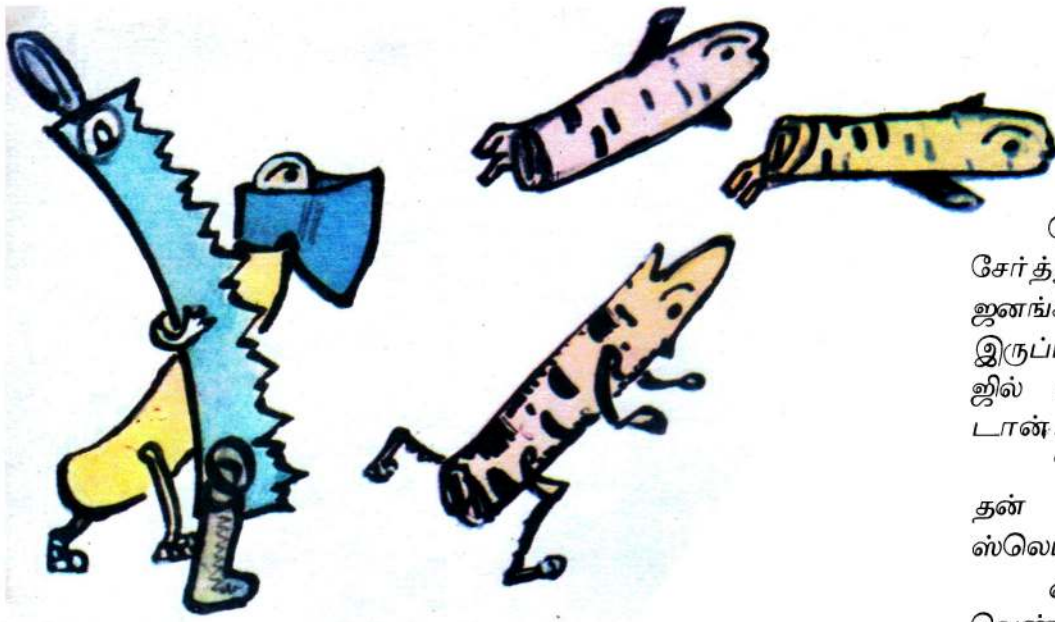

அவர்கள் யெமேல்யாவின் ஸ்லெட்ஜ் பின்
னேயும் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஓடிவந்
தார்கள் அடியில் குனிந்து நோட்டமிட்
டார்கள். குதிரை இல்லாமல் ஸ்லெட்ஜ்
எப்படி ஓடுகிறது என்று பார்க்க அவர்
களுக்கு ஆவல். நுகத்தடிகளோ, அவர்களை
இரு புறங்களிலும் கடாசின. எத்தனையோ
பெயரை அவை காலை வாரி விட்டு விட்
டன. வெண்பனிக் குவியலுக்குள் புதையும்
படி எறிந்தன. எல்லோருக்கும் எரிச்சல்
மண்டியது. அவர்கள் யெமேல்யாவைத்
தூரத்திப் பிடித்துப் பாடம் கற்பிப்
பதற்காக ஓடினார்கள். ஆனால் அவனை
எட்டிப் பிடிக்க அவர்களால் முடிய
வில்லை.

காட்டுக்கு உள்ளே ஓடிப்போய்
நின்றது ஸ்லெட்ஜ். யெமேல்யா இறங்கி.
சுற்று முற்றும் கண்ணோட்டிவிட்டு, உத்தர
விட்டான்:

“வானையின் சட்டம், எத்தன்
இஷ்டம். ரம்பமே, உலர்ந்த மரங்களாகப்
பார்த்து அறுத்து வீழ்த்து. கோடரியே,
மரங்களை விறகுகளாக வெட்டு. விறகுகளே
கோடரிக்கு வெட்டுப்படுங்கள், நீங்களே
ஸ்லெட்ஜில் உங்களை அடுக்கிக் கொண்டு,
கயிற்றால் கட்டி இறுக்கிக் கொள்ளுங்கள்!”

அவன் சொன்னபடியே எல்லாம்
நடந்தது. ரம்பம் மரங்களை அறுத்து வீழ்த்
தியது. கோடரி மரங்களைத் துண்டு போட்
டது. விறகுகள் தாங்களே ஸ்லெட்ஜுக்கு
ஓடிப்போய், அடுக்கிக் கொண்டன.
நிறைய விறகு செர்ந்ததும் அவை கயிற்
றால் தங்களை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டன.
ஊர் திரும்புவதுதான் பாக்கி.

யெமேல்யா நுகத்தடிகளைச்
சேர்த்துக் கட்டினான் — அவை
ஜனங்களை அடித்து வீழ்த்தாமல்
இருப்பதற்காக. பின்பு ஸ்லெட்
ஜில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்
டான்.

“வானையின் சட்டம், எந்
தன் இஷ்டம். வீட்டுக்கு ஓடு,
ஸ்லெட்ஜே!” என்று கத்தினான்.

ஸ்லெட்ஜ் பாய்ந்தோடியது.
வெண்பனி படலம் படலமாக
எழுந்தது.

அங்கே கிராமத்தில் ஜனங்கள் கவர்க்கோல்களும் இடுக்கித்தடிகளும் கழிகளும்
குண்டாந்தடிகளும் கயிறுகளுமாக யெமேல்யாவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்கள்.
காட்டுக்குப் போகும்போது அவன் அவர்களைக் கலவரப்படுத்திப் பனியில் விழத் தட்டினான்
அல்லவா? அதற்கு அவனைத் தண்டிப்பதற்காக.

அவன் வரக் கண்டதுமே அவர்கள் சுருக்குக் கண்ணிகளை வீசுவதும் இடுக்கித்
தடிகளால் பிடிக்க முயல்வதுமாகப் பரபரத்தார்கள்.

“மடக்கு அவனை! லாவிப் பிடி அவனை! பிடித்துக்கொள் அவனை!” என்று
கூச்சலிட்டார்கள்.

ஆனால் லாவுவது எங்கே,
பிடிப்பது எங்கே? அவனைத் தடுக்க
முடியுமா என்ன? ஸ்லெட்ஜ்
வாயு வேகமாகப் பாய்ந்தது.
பனிப்படலம் கிளம்பி அதன்
சுவடு தெரியாமல் அழித்து விட்
டது.

வீட்டு வாசலில் போய்த்
தான் ஸ்லெட்ஜ் நின்றது. விறகுத்
துண்டுகள் கட்ட விழ்த்துக்
கொண்டு தாங்களே துள்ளி
இறங்கின. சில கட்டைகள்
முற்றத்தில் விறகுத் திரணைமேல்
தங்களை அடுக்கிக் கொண்டன.
வேறு சில படியேறி வீட்டுக்குள்
போய் நேரே அடுப்பில் புகுந்து
கொண்டன. இந்த மாதிரிக் கட்
டைக்குப் பின் கட்டையாகக்
குதித்து வந்தது. கோடரியும்
ரம்பமும் வீட்டுக்குள் போய்
விசிப்பலகைக்கு அடியில் தங்கள்
இடத்தில் படுத்துக் கொண்டன.

மதனிகள் அரண்டு போனார்கள்: என்ன தான் நினைப்பது, என்னதான் செய்வது என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. வெருவி இங்கு மங்கும் ஓடினார்கள். ஒருத்தி மேஜைக்கு அடியில் பதுங்கிக்கொண்டாள். மற்றவள் படுக்கைப் பரணில் தொற்றிக் கொண்டாள்.

“அண்ணன்மார் வரட்டும், உன்னைப் பற்றிப் புகார் செய்கிறோம்!” என்று இருவரும் கத்தினார்கள்.

யெமேல்யாவோ, கெக்கலி கொட்டி நகைத் தான்:

“அட பயங்கொள்ளிகளா! பதுங்கினது போதும், வெளியே வாருங்கள். சீக்கிரமாக எனக்கு ஏதேனும் சூடாகச் சாப்பிடக் கொடுங்கள். காட்டிலே குளிரால் விறைத்துப் போனேன்!” என்றான்.

இங்கே யெமேல்யா சாப்பிட்டுவிட்டு அடுப்புப் பரண் மேல் அப்பாடா வென்று படுத்துக்கொண்டிருக்கையில் ஊரார் ஜார் அரசனிடம் போய், இன்ன கிராமத்திலே

அசட்டு யெமேல்யா என்பவன் இருக்கிறான், அவன் குதிரையில்லாமலே ஸ்லெட்ஜ் சவாரி செய்கிறான், எல்லோரையும் குலை பதற அடிக்கிறான், காலை வாரி விழத்தட்டுகிறான், வெண்பனிக் குவியலில் புதையச் செய்கிறான் என்று முறையிட்டுக் கொண்டார்கள்.

யாரவன் இந்த யெமேல்யா என்று தெரிதுகொள்ள ஜாருக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று. யெமேல்யாவை அரண்மனைக்கு இட்டு வரும்படி தனது பிரதானிகளில் ஒருவனை அனுப்பினான்.

பிரதானி ஏவலர்கள் புடைசூழ, கிராமத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். யெமேல்யாவின் வீட்டைக் கண்டு பிடித்தான். உள்ளே போய், பிரமாதமாக அதட்டி மிரட்டத் தலைப்பட்டான்.

“எங்கே அவன், அசட்டு யெமேல்யா? இழுத்து வாருங்கள் அவனை இங்கே! ஊம்!” என்று கத்தினான்.

யெமேல்யாவின் மதனிகள் அஞ்சி நடுங்கி அடுப்பின் பின்னே பதுங்கிக் கொண்டார்கள். வெளியே வரவே அவர்களுக்குப் பயமாயிருந்தது. ஒரு வார்த்தை சொல்லத் துணிவில்லை. யெமேல்யா மட்டுந்தான் கலங்கவே இல்லை.

“இதோ நான். உட்கார்ந்திருக்கிறேன் பரண்மேலே, கணவைத்திருக்கிறேன் உன் மேலே. என்ன வேண்டும் உனக்கு?” என்றான்.

“கோட்டைப் போட்டுக்கொள், அசடா! பூட்சை மாட்டிக்கொள், அசடா! நாட்டை ஆளும் ஜாரிடமே, கூட்டிச் செல்வேன் உன்னை அசடா!” என்றான் பிரதானி.

“ஆனால் எனக்கு இஷ்டமில்லை.”

“அடே, அப்படியா சேதி! வாய் வேறா காட்டுகிறாய்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஜாரின் பிரதானி யெமேல்யா பக்கம் பாய்ந்து அவன் கன்னத்தில் புறங்கையால் அடித்தான்.

“இவனைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து இழுங்கள்!” என்று ஏவலாட்களுக்குக் கட்டளை யிட்டான்.

யெமேல்யாவுக்கு இது பிடிக்கவில்லை.

“வாளையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம். எங்கே, குண்டாந்தடியே, அழையா விருந்தாளிக்கு இனிக்க இனிக்கக் கொடு பார்க்கலாம். துடைப்பமே, ஐயாவுக்குக் கொஞ்சம் தூசி தட்டிவிடு” என்று வாய்க்குள்ளாகச் சொன்னான்.

உடனேயே குண்டாந்தடி குதித்து வந்தது, துடைப்பம் துள்ளி வந்தது. இரண்டும் அடிப்பதும் துடைப்பதுமாக ஜாரின் பிரதானிக்கு மண்டகப்படி நடத்தலாயின. ஐயாவின் அதட்டல் அடங்கிப் போயிற்று. முனகினான், தத்திக் குதித்தான், முடி பணிந்து வணங்கினான், இரக்கங் காட்டும்படிக் கெஞ்சினான்.

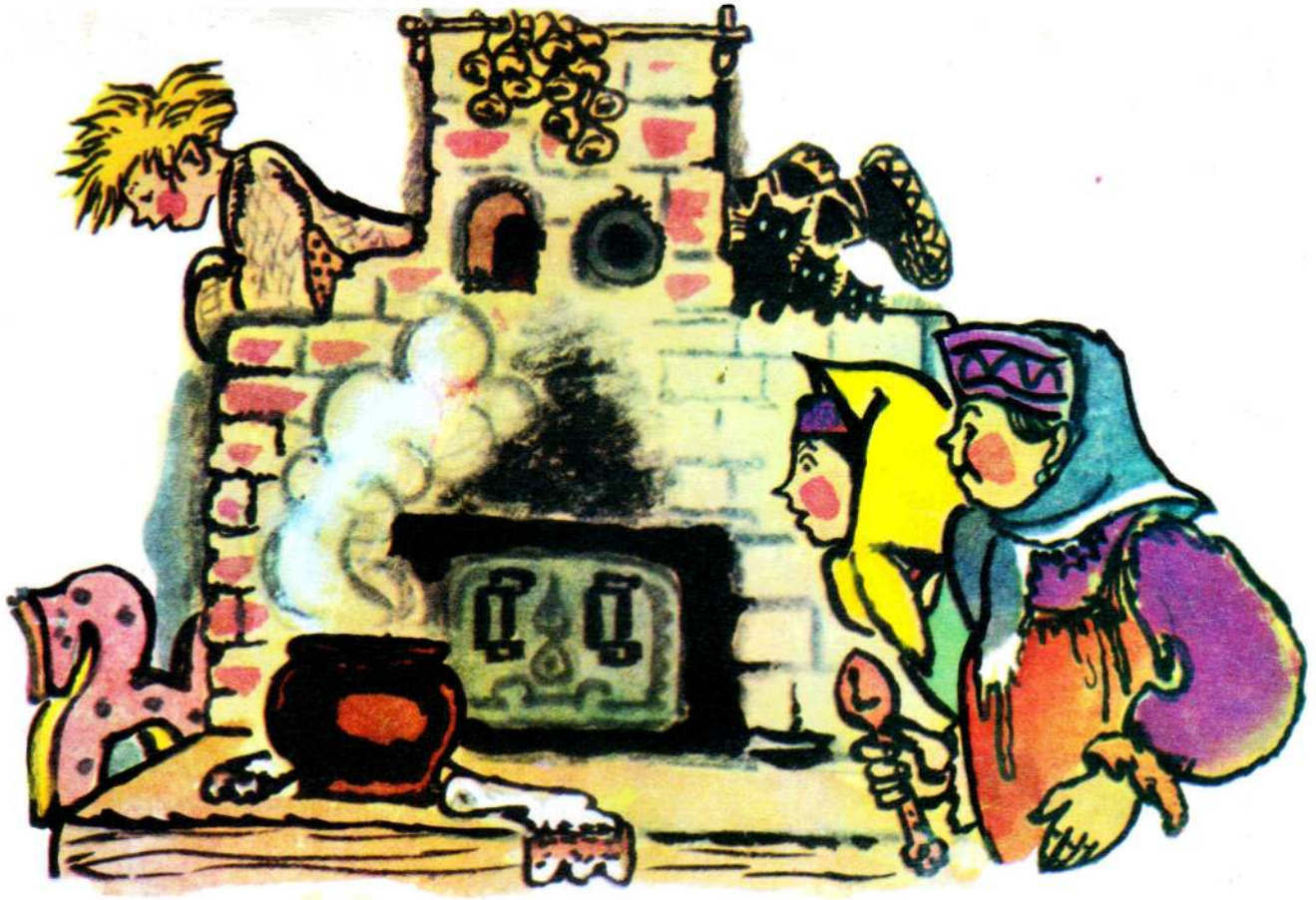
ஜாரின் பிரதானியும் அவனுடைய ஏவலாட்களும் யெமேல்யாவின் வீட்டிலிருந்து குதிகால் பிட்டத்தில் பட எடுத்தார்கள் ஓட்டம். குண்டாந்தடியும் துடைப்பமுமோ, அவர்களை விடுகிற பாடாயில்லை. கொஞ்சமும் தயை காட்டவில்லை. முதுகிலும் தோள் மேலும் சாத்துப்படி நடத்திய வண்ணம் ஆயிருந்தன. ஜாரின் அரண்மனைவரை இதே கோலத்தில் துரத்திச் சென்றன.

பிரதானி ஜாரின் முன்னால் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்தான்:

“விஷயம் இதுதான். வலுக் கட்டாயத்துக்கு அவன் மசிய மாட்டான். தந்திரம் செய்து பிடிக்க வேண்டும்” என்றான்.

யெமேல்யாவிடம் இன்னொரு அதிகாரியை அனுப்பினான் ஜார். இந்த அதிகாரி பதவியில் குறைந்தவன், புத்தியில் மிகுந்தவன். தேன் பணியாரங்களும் கொட்டைப் பருப்புக்களும் இனிப்புப் பண்டங்களும் நிறையச் சேகரித்துக்கொண்டு யெமேல்யாவைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான் அவன்.

யெமேல்யாவின் கிராமத்துக்கு வந்து அவன் மதனிகளைத் தேடிப்பிடித்து, அவர் களிடம் விவரமாகக் கேட்டான்:

“உங்கள் யெமேல்யாவுக்கு எது பிடிக்கும். எது பிடிக்காது?” என்று.

“தன்னிடம் மரியாதையாகப் பேசுவது அவனுக்குப் பிடிக்கும். அதட்டல் மிரட்டல் அவனுக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது” என்றார்கள் மதனிமார்.

ஜாரின் அதிகாரி வீட்டுக்குள் போய், அடுப்புப் பரணாகே சென்று, சிரம் தாழ்த்தி வணங்கினான்.

“வணக்கம், யெமேல்யான் இவானிச் அவர்களே! கொஞ்சம் தேன் பணியாரங் களும் கொட்டைப் பருப்புக்களும் இனிப்புப் பண்டங்களும் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். சாப்பிடுங்கள். அப்புறம் என்னோடு ஜாரிடம் வாருங்கள். உங்களைப் பார்க்க ஜார் ஆவலா யிருக்கிறார்” என்று சொன்னான்.

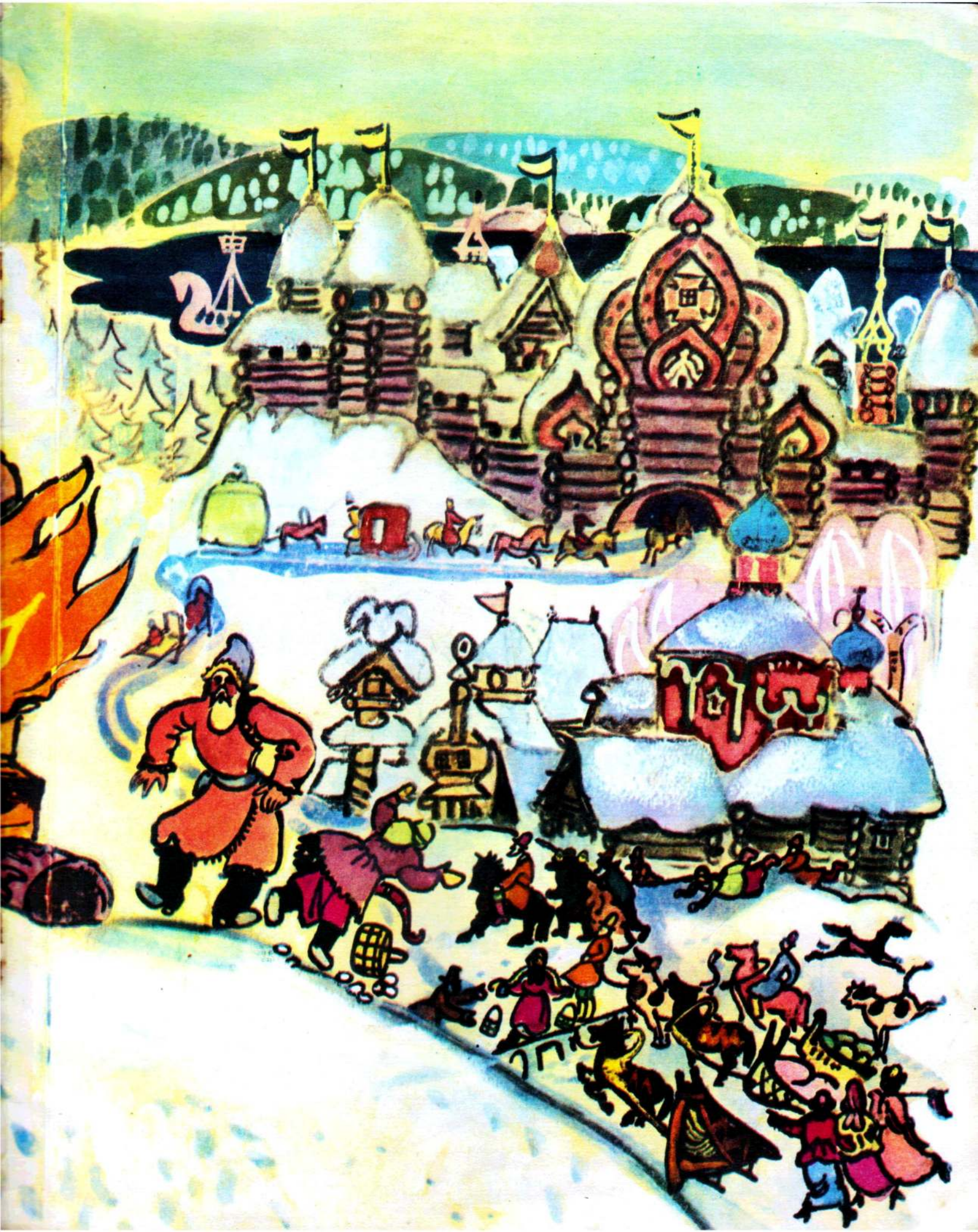
“அடுப்புப் பரண்மேலிருந்து இறங்க எனக்கு இஷ்டமில்லை” என்றான் யெமேல்யா.

“பெரிய மனது பண்ணி வாருங்கள், யெமேல்யான் இவானிச் அவர்களே! நீங்கள் வராவிட்டால் ஜார் என் உயிரை வாங்கிவிடுவார், தலையைச் சீவிவிடுவார். அந்தப் பாவம் உங்களுக்குத்தான்” என்று குழைந்தான் அதிகாரி.

யெமேல்யாவுக்கு அவன்மேல் இரக்கம் உண்டாயிற்று.

“நல்லது, உன் மனம் போலவே ஆகட்டும். வருகிறேன். நீ மட்டும் முன்னாலே போய் வழியைச் சீர்படுத்து. நான் உன் பின்னாலேயே வருகிறேன்” என்றான்.

ஜரின் அதிகாரி மதனிகிடம் இரகசியமாக, “அசடன் என்னை ஏய்த்துவிட மாட்டானே?” என்று கேட்டான்.

“ஏய்க்க மாட்டான். அப்படிப்பட்டவன் அல்ல அவன். சொன்னபடி கட்டாயம் செய்வான்” என்றார்கள் மதனிகள்.

ஜாரின் அதிகாரி போய் விட்டான். யெமேல்யா அடுப்புப் பரண்மேல் நீட்டிப் படுத்துச் சோம்பல் முறித்தான்.

“இதமான கதகதப்புள்ள இந்தப் பரணைவிட்டு இறங்க எனக்கு மனமில்லை. வெளியிலோ ஒரே பணிப்புயலும் கடுங்குளிரும்... என் கோட்டோ, பொத்தலுக்கு மேல் பொத்தல், ஒட்டுக்கு மேல் ஒட்டு... எங்கே, அடுப்புப் பரணை, வானையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம், ஜாரிடம் என்னைக் கொண்டு போ!” என்று உத்தர விட்டான்.

அந்தக் கணமே அடுப்பு இப் புறமும் அப்புறமும் அசைந்தது, கறுமுறுத்தது, வீட்டிலிருந்து பிய்த்துக் கொண்டு கிளம்பியது. வயல்களையும் புல்வெளிகளையும் பட்டிகளையும் கிராமங்களையும் கடந்து போய், ஜாரின் அதிகாரியை எட்டிப் பிடித்து, அவனை முந்திக் கொண்டு மேலே சென்றது.

இப்புறம் அப்புறம் திரும்பாமல் நேராகப் போயிற்று அடுப்பு. அதன் புகைபோக்கியிலிருந்து குபுகுபுவென்று வந்தது புகை. புகை போக்கிக்குப் பின்னே யெமேல்யா படுத்துக் கொண்டு பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தான்.

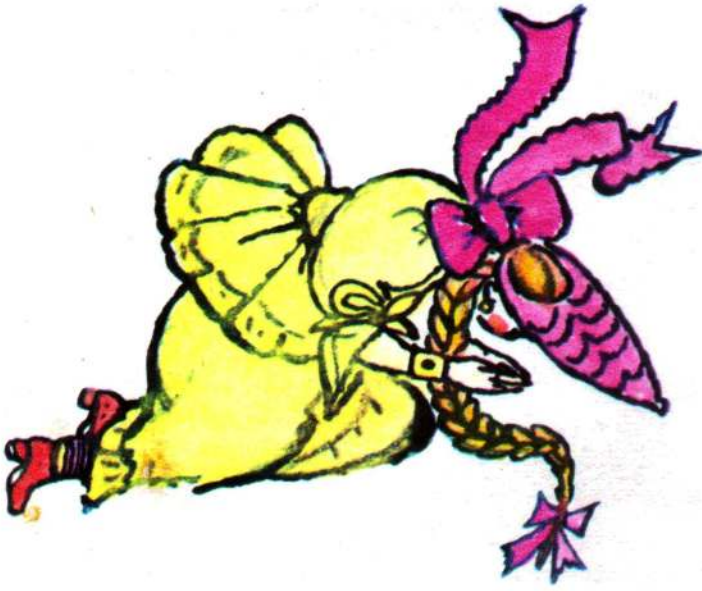
அடுப்பு தலை நகருக்குக்கருகே வந்து நேரே ஜாரின் அரண்மனையை அடைந்தது. தலைநகரம் முழுவதும் அமளி துமளிப்பட்டது. ஜனங்கள் சுட்டிக்காட்டி ஆரவாரித்தார்கள், நாய்கள் குலைத்தன, குதிரைகள் கனைத்தன, சேவல்கள் கூவின...

“சீக்கிரம் வெளியே வாருங்கள், அரசே! அசட்டு யெமேல்யா உங்களைப் பார்க்க அடுப்புப் பரண்மேல் வந்திருக்கிறான்!” என்று பணியாட்கள் ஜாரிடம் ஓடிவந்து தெரிவித்தார்கள்.

ஜார் தனது மகளும் பிரபுக்களும் பிரதானிகளும் புடைசூழ அரண்மனை முகப்புக்கு வந்தான்.

“எந்தச் சட்டப்படி நீ குதிரையில்லாமல் ஸ்லெட்ஜில் சவாரி செய்தாய்? எந்தச் சட்டப்படி என் பிரஜைகளைக் கலவரப்படுத்தினாய், தடுமாறி விழுத் தட்டினாய்?” என்று அவன் யெமேல்யாவிடம் கேட்டான்.

“என்மேல் என்ன குற்றம்? அவர்கள் விலகிக் கொள்ளவில்லை, தாங்களே ஸ்லெட்ஜின் அடியில் வந்து விழுந்தார்கள். நீயே அப்படி நின்றிருந்தால் நசுக்கியிருப்பேன் உன்னையுமே” என்று பதிலளித்தான் யெமேல்யா.

ஜாருக்குக் கெட்ட கோபம் வந்துவிட்டது. யெமேல்யாவை அடுப்புப் பரணிலிருந்து இழுத்து, சாட்டையால் விளாறி, சிறையில் அடைக்கும்படி உத்தரவிட்டான். இங்கே நலம் எதையும் எதிர் பார்க்க முடியாது என்பதை யெமேல்யா கண்டுகொண்டான்.

“வாஸையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம். அடுப்பே, திரும்பிப் போ. ஜாரின் மகளே, நீ என் மேல் பெருங்காதல் கொள். என்னையே மணந்து கோள்வதாகச் சொல்!” என்று வாய்க்குள்ளாகக் கூறினான்.

அடுப்பு திரும்பி விரைந்தது. “பிடியுங்கள் அவனை, அடுப்புப் பரணிலிருந்து கீழே இழுத்துத்

தள்ளுங்கள், கயிற்றால் கட்டுங்கள்!” என்று கூவினான் ஜார். ஆனால் அது நடக்கிற காரியமா? யெமேல்யா வந்த போது முகமன் கூறவில்லை, போன போதும் செலவு பெற்றுக் கொள்ளவில்லை.

அடுப்பு வீடு திரும்பியது, கறுமுறுத்தது, தன் மூலையில் ஒண்டிக் கொண்டது— எங்குமே போகவில்லை போலவும், அங்கேயே எப்போதும் நிற்குகொண்டிருப்பது போலவும்.

ஜாரின் அரண்மனையிலோ கண்ணீரும் கம்பலையும். ஜாரின் மகள் தகப்பனை நச்சரித் தாள், சும்மா இருக்கவிடாமல் அடித்தாள்.

“எதற்காக யெமேல்யாவை மிரட்டினீர்கள்? எதற்காக யெமேல்யாவை வெருட்டினீர்கள்? அவன் இல்லாமல் நான் வாழேன். அவனுக்கே வாழ்க்கைப் படுவேன்!” என்று கதறினான்.

ஜார் அதட்டி உருட்டினான், மேஜைமேல் குத்தினான், தரைமேல் தத்தினான். ஒன்றிலும் பயனில்லை. இளவரசி அல்லும் பகலும் அரற்றினாள், ஆரூய்க் கண்ணீர் பெருக்கினாள், உண்ணவில்லை, பருகவில்லை, உறங்கவில்லை. வாடிச் சோர்ந்து போயினாள். வேறு புகலின்றி, யெமேல்யாவை அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டான் ஜார்.

“ஆனால் ஒன்று: அடுப்புப் பரண்மேல் வேண்டாம். அதிலிருந்து அவனை இழுத்து மாளாது. ஸ்லெட்ஜில் கொண்டுவாருங்கள். அப்புறம் அவனை ஒரு கை பார்ப்போம்” என்றான்.

ஜாரின் தந்திரக்கார அதிகாரி கிராமத்துக்கு மறுபடி போய், பசப்பு வார்த்தைகளால் யெமேல்யாவை ஏமாற்றி, உறக்க மருந்தைக் குடிக்கப் பண்ணி, கயிறுகளால் இறுக்கக் கட்டி, ஸ்லெட்ஜில் போட்டுக்கொண்டு, நாற்கால் பாய்ச்சலில் குதிரைகளை விரட்டினான்.

யெமேல்யாவை அவன் ஜாரின் அரண்மனைக்குக் கொண்டு சேர்த்து விட்டான். அதற்குள்ளாகவே ஜார் ஒரு பெரிய பீப்பாயைத் தயார்படுத்தி வைத்திருந்தான். ஏவலாட்கள் யெமேல்யாவைப் பிடித்துப் பீப்பாய்க்குள் போட்டார்கள். இளவரசி இதைக் கண்டு கொண்டாள். ஓடிவந்து பீப்பாயைக் கட்டிக்கொண்டு விட மாட்டேன் என்று விட்டாள். “யெமேல்யா எங்கேயோ, அங்கே தான் நானும் இருப்பேன்” என்று ஓலமிட்டாள்.

கோபாவேசத்தில் ஜார் அறிவை இழந்தான். இளவரசியையும் பீப்பாய்க்குள் போடும்படி உத்தரவிட்டான்.

“அசடன் மேலே இவளுக்கு அவ்வளவு ஆசை என்றால் அவனோடு சேர்ந்து நாச மாய்ப் போகட்டும்!” என்றான்.

ஜாரின் கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது. பலத்த இரும்பு ஷூயப் பட்டைகளால் பீப்பாயை இறுக்கி, அதன்மேல் தார் பூசிக் கடலில் ஏறிந்து விட்டார்கள் ஏவலாட்கள். பீப்பாய் அலைகள்மேல் மிதந்து சென்றது...

இளவரசி யெமேல்யாவின் கட்டுக்களை அவிழ்த்து, அவளை எழுப்பலானாள்.

“யெமேல்யா, என் கண்ணே, இன்னும் உறங்குகிறாயே! விழித்துக்கொள்! நாம் பீப்பாய்க்குள் அடைபட்டு, கடலில் மிதந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஊனும் நீரும் இல்லாமல் பட்டினியால் மடிந்து போவோம்!” என்றாள்.

ஆனால் யெமேல்யாவோ, “எனக்கு ஒரே தூக்கமாய் வருகிறது” என்று முனகினாள்.

“எனக்குந்தான் வருகிறது. ஆனால் உறங்க இது நேரமல்லவே. பீப்பாயைக் கரை சேரச் செய். நீதான் கெட்டிக்காரன் ஆயிற்றே. எல்லாம் செய்ய முடியும் உன்னால்” என்றாள் இளவரசி.

“நல்லது, உன் மனம் போலவே ஆகட்டும். வானையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம். பீப்பாய், பசும் புல்லும் பொன் மணலும் உள்ள இடத்துக்கு உருண்டுபோய் உடைந்து திறந்து கொள்!” என்று ஆணையிட்டான் யெமேல்யா.

அவன் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் பீப்பாய் தீவிற்கு உருண்டுபோய்த் திறந்து கொண்டது. பசும் புல்லும் பொன் மணலுமான இடத்தில் அவர்கள் வெளிவந்தார்கள். இளவரசி நாற்புறமும் கண்ணோட்டினாள்.

“யெமேல்யா, என் அன்பே, நாம் எப்படி வசிக்கப் போகிறோம்? இங்கே கிராமமோ நகரமோ ஒன்றுமே காணோம். ஒரு சின்ன வீடாவது நமக்கு இருந்தால் தேவலை” என்றாள்.

“சின்ன வீடாய்ப் போவானேன்? இதோ பார். எங்கே, வானையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம். ஜாருடையதைக் காட்டிலும் மேலான அரண்மனை ஒன்று கட்டப் படட்டும்” என்று யெமேல்யா சொன்னான்.

சொன்னோ இல்லையோ அரண்மனை கட்டித் தயாராக நின்றது — தரையிலிருந்து முளைத்தது போல. ஏழு தூண்கள் கொண்ட மாளிகை. அற்புதமான அலங்கார வேலைகள் உள்ளது. வெள்ளி முகடுகள், தங்கக் கும்மட்டங்கள். நாலா பக்கமும் திறப்பு வாயில்கள். மாளிகையைச் சுற்றிலும் தோட்டங்கள், குளங்கள், பலவகைக் கட்டிடங்கள். தோட்டங்களில் வானம்பாடிகள் பாடின, குளங்களில் தாராக்களும் அன்னங்களும் நீந்தின.

அவர்கள் அரண்மனைக்கு உள்ளே போனார்கள். அங்கேயோ எல்லாம் இன்னும்

தெய்விக அழகுடன் விளங்கியது. அரண்மனை மாடியில் சூரியன் ஓளி வீசியது. சூரியன் மறைந்ததும் நிலவு பால் சொரிந்தது, நட்சத்திரங்கள் சுடர்ந்தன...

இப்படியாக அவர்கள் தீவில் அரண்மனையில் வாழலானார்கள். எல்லாம் வேண்டிய அளவு இருந்தது. உறவாட மனிதர்கள் இல்லாததுதான் சலிப்பாயிருந்தது.

“யாரேனும் சொந்தக்காரர்களுையாவது பார்த்தால் நன்றாயிருக்குமே” என்றாள் இளவரசி.

“நல்லது. வாணையின் சட்டம், எந்தன் இஷ்டம். கடலுக்கு மேலே தீவுவரை

இரும்புப் பாலம் அமையட்டும்! பாலத்தின் வழியே அண்ணன்மாரும் மதனிமாரும் எங்களைப் பார்க்க வரட்டும்!” என்று கூறினான் யெமேல்யா.

அவன் சொன்னதுதான் தாமதம், கடலுக்குக் குறுக்கே இரும்புப் பாலம் அமைந்தது. அதன் அழிக்கம்பிகள் தங்கம். தூண்கள் எல்லாம் இரத்தினக் கற்கள் இழைத்து, தகத்தகாயமாய் மின்னின. பாலத்தின் மேல் வந்தது வண்டி. அதில் யெமேல்யாவின் தமையன்களும் மதனிகளும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். எல்லோரும் புத்தம் புது ஆடைகள் அணிந்து செடிகள் பூத்துக் குலுங்குவது போலக் காட்சி அளித்தார்கள். யெமேல்யாவைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டார்கள்.

“நாங்கள் உன்னைத் தேடாத இடம் பாக்கி இல்லை. காடுகளையும் சதுப்பு நிலங்களையும் சல்லடை போட்டுச் சலித்து விட்டோம். நீ என்னடா என்றால் இங்கே இருக்கிறாய்!” என்றார்கள்.

திடீரென்று பீரங்கி வெடிச்சத்தம் கேட்டது. ஒரு கப்பல் தீவருகே நங்கூரம் பாய்ச் சியது. கப்பலில் மந்திரி பிரதானிகள் புடைசூழ ஜார் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

“கப்பல் பிரயாணிகளே, எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று விசாரித்தான் யெமேல்யா.

“எத்தனையோ நாட்களாகக் கடலிலே சுற்றிவருகிறோம், ஒரு பீப்பாயைத் தேடு கிறோம்.”

“பீப்பாயா? அது எதற்கு உங்களுக்கு?”

“எதற்கா? அதிலே என் பெண்ணும் அசட்டு யெமேல்யாவும் இருக்கிறார்கள். என் புத்தி பிசகிவிட்டது, நான் அவர்களைக் கொல்ல எண்ணினேன்” என்றான் ஜார்.

“எங்கே, என்னை நன்றாக உற்றுப் பார். அடுப்புப் பரண் மேலே ஏறிக்கொண்டு உன்னைப் பார்க்க வந்தவன் நான் தானே?” என்று யெமேல்யா சொன்னான்.

ஜார் கவனித்து நோக்கினான். அவனுக்கு ஒரே கிலியடித்துப் போயிற்று. யெமேல் யாவின் காலில் விழுந்தான்:

“என்னை மன்னித்துவிடு, யெமேல்யா. தண்டனை கொடுக்காதே.”

“போனால் போகிறது. அப்படியே ஆகட்டும். இந்தத் தடவை உன்னை மன்னித்து விடுகிறேன்” என்றான் யெமேல்யா.

இளவரசி அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

“எங்கள் அரண்மனைக்குள் எழுந்தருளுங்கள்!” என்று உபசரித்தாள்.

எல்லோரும் உள்ளே போய், ஜரிகைத் துணி விரித்த நன்மர மேஜைகளைச் சுற்றி அமர்ந்தார்கள், பெருங் களிப்புடன் உணவும் மதுவும் அருந்தினார்கள், பாட்டுக்கள் பாடினார்கள்.

இருந்தேன் நானும் அவ்விருந்தில்,
நறுந்தேன் உண்டேன், பீர் குடித்தேன்.
வழிந்தது தாடியில் குடித்ததெல்லாம்
வாய்க்குள் துளியும் புகவிலையே.

ПО ЩУЧЬЕМУ ВЕЛЕНИЮ
Русская народная сказка
На тамильском языке

மொழிபெயர்ப்பாளர்: பூ. சோமசுந்தரம்
ஓவியர்: த. மாவ்ரினா
இரண்டாவது பதிப்பு

BY THE WILL OF THE PIKE
Russian Folk Tale
In Tamil

ராதிகா பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சரி பூக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

П 4803000000-181 339-83
031(01)-83

சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

